

Поетътъ отъ друга страна мисли, че младежъта ще изпълни дългътъ си къмъ отечеството, само ако се предаде на упоритъ и жилавъ трудъ, подобно на орача, който добива изобилна жътва и пълни хамбаритѣ си следъ много трудъ и потъ. Вазовъ не обича ония младежи, които отричатъ своето и хвалятъ чуждото; не обича и ония, които само говорятъ, но нищо не вършатъ. Голѣмитѣ дѣла — учи ни поетътъ — искатъ трудъ и воля:

Зланието народно, ново —
Хала да го не руши —
Иска трудъ, не пусто слово,
Здрави мишици и души,

Иска воля търпелива,
Иска твърдостъ, трезвенъ умъ,
Вѣра въ доброто жива,
Жертви, подвизи безъ шумъ.

Че въ минутата сегашна
Всичко на тебъ гледа, вижъ,
Твоята е задача страшна:
Бждещето ти градишь.

То ще бжде свѣтло, мрачно —
Както го приготвишь ти . . .
Работи, младежъ, юначно,
Мжжки, честно работи!

Като възлага всичката си вѣра за доброто бждаще на България върху младежъта, Вазовъ ѝ сочи отъ друга страна и примѣри отъ нашата история, отдето тя може да почерпи поука. Въ възвишени художествени форми той ни рисува образитѣ на нашитѣ велики борци за свободата: Паисия, Левски, Ботевъ, Раковски, братя Миладинови, описва подвизитѣ на нашитѣ опълченци на Шипка, славната защита на Перушица и т. н. Понѣкога поетътъ